

[Albrechtsen]

Men da både SF, VS, det radikale venstre og selvfølgelig socialdemokratiet vil stemme for den socialdemokratiske dagsorden, synes jeg, der er grund til at sige, at resultatet er godt, om end det ikke er fuldt ud, hvad vi ønskede, da vi rejste denne debat, som det afspejler sig i forskellen mellem den dagsorden, vi har foreslået, og den, hr. Lasse Budtz har foreslået. Vi havde ønsket, at der i det endelige resultat lå et klart pålæg til regeringen om udtrykkeligt at meddele NATO, at vi ikke vil have noget at gøre med disse neutronvåben, at de ikke skal til Europa. Men neutronvåbnene er trods alt medtaget i det dagsordensforslag, socialdemokratiet har stillet, og dermed er det gjort til det danske folketings standpunkt og politik, at Danmark er imod neutronvåben, og det synes jeg er et overordentligt vigtigt resultat.

Et andet utrolig vigtigt resultat er, at det ligger fast, at der ikke kan træffes nogen beslutninger i NATO, uden at det danske folketing forinden har været hørt og har truffet beslutning om den danske holdning i denne sag. Det er et meget vigtigt resultat og selvfølgelig også en hovedårsag til, at vi kan stemme for det socialdemokratiske dagsordensforslag.

Der er flere, der har været inde på – og ministeren nævnte det også – at en beslutning muligvis slet ikke skal træffes i NATO-regie, men alene gennem bilaterale aftaler mellem USA og de berørte lande. Det er en tankegang, som er vanskelig at forstå. Jeg kunne egentlig godt tænke mig, at ministeren gjorde lidt rede for, hvordan man forestiller sig det skulle kunne ske på den måde. Det, der er sket, er, at man under atomplanlægningsgruppen i the High-Level Group har udarbejdet rapporter, forelagt dem for NATO-ministrene, givet SACEUR og general Rogers mandat til at gennemføre bilaterale forhandlinger og afkrævet ham løbende statusrapporter med henblik på at kunne indpasse det, der bliver aftalt med de enkelte lande, i en samlet ramme, som ministeren også nævnte det skulle indgå i NATOs styrkemålsplaner gennem senere beslutninger om det. Det kan ikke betyde andet, end at spørgsmålet om disse våbens antal og placering naturligvis indgår i fremtidige NATO-planer. Det ville da være fuldstændig absurd at forestille sig, at de atomvåben, som henhører under SACEURs kommando, ikke skulle

indgå i NATOs planlægning, i NATOs styrkemålsplaner, i NATOs koncepter osv. Derfor må jeg sige, at jeg anser det for utænkeligt, at spørgsmålet, når disse bilaterale aftaler er færdiggjort, ikke under den ene eller den anden form kommer til NATO-ministrenes behandling.

Men det kunne da glæde mig, hvis ministeren er i stand til at sige til folketinget, at det er fuldstændig utænkeligt, at NATO bliver blandet ind i beslutninger om disse atomvåben, det ville da være glædeligt, men det kan jo ikke lade sig gøre; sådan hænger det ikke sammen. Derfor er det også så vigtigt, at dagsordenen fastslår den forpligtelse, regeringen har til at forelægge folketinget disse ting.

Så var der to spørgsmål, jeg stillede, som jeg ikke rigtig synes ministeren besvarede. Det ene spørgsmål var, hvordan det dansk-nordtyske NATO-forsvar vil blive involveret, eller helt konkret: hvilke drøftelser er der mellem Vesttyskland, Danmark og USA om placering af disse nye våben i det område, som henhører under chefen for enhedskommandoen, der som bekendt er en officer med ansvar over for den danske forsvarsminister, regeringen og folketinget? Altså hvordan vil det område af Nordtyskland blive berørt? For hvis det er med i disse planer, er det klart, at Danmark er involveret ikke alene i den forstand, at vi også bliver slået ihjel, hvis disse våben kommer til anvendelse en dag, men også direkte involveret gennem ansvaret for enhedskommandoen. Det spørgsmål må nødvendigvis besvares.

Det sidste spørgsmål, jeg stillede ministeren, blev heller ikke besvaret, nemlig hvordan ministeren den ene dag kan sige, at en vedtagelse af SF/VS-dagsordenen vil betyde et brud på Montebellobeslutningerne, og den næste dag kan stå her i folketinget og bede, i modstrid med hvad han tidligere har gjort, at der ikke blev truffet nogen konkrete beslutninger i Montebello, med den tilføjelse, at man alligevel besluttede at iværksætte et moderniseringsprogram.

Men er det ikke rigtigt, at der i hvert fald blev truffet den beslutning på Montebello-mødet, at man godkendte High-Level Group-rapporten? Vi kan ikke få at vide af ministeren, hvad der stod i den rapport, men det ved vi fra anden side efterhånden en hel del om. Vi ved, at ministrene gennem god-